

Nele Neuhausová

Elena

Tajemství Dubové farmy

Elena: Tajemství Dubové farmy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Nele Neuhausová
Elena: Tajemství Dubové farmy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Nele Neuhausová

Elena

Tajemství Dubové farmy

 CPRESS

*Pro Claudii, která mě naučila jezdit western,
a pro Marinu, která se stará o mého Indyho.*

Kapitola 1

„Eleno, můžeš tady, prosím, ještě chvíli zůstat? Chtěla bych si s tebou promluvit,“ požádala mě naše třídní učitelka paní Wernkeová, když zvonění ohlásilo konec čtvrté vyučovací hodiny. Všichni moji spolužáci se vyhrnuli na chodbu, zatímco já jsem při pohledu na výraz tváře naší učitelky dostala neblahé tušení. Na začátku hodiny nám vrátila naše opravené písemky z němčiny. Dostala jsem čtyřku, ačkoli jsem v tomto předmětu vždycky excelovala! S nepříjemným pocitem jsem se přišourala ke katedře.

„V posledních měsících se tvůj prospěch nápadně zhoršil.“ Paní Wernkeová si mě měřila s vážnou tváří. „Máš tady pětku z matematiky, pětku z angličtiny a teď ještě čtyřku z němčiny, a to jsem musela přivřít opravdu obě

oči. Vlastně bych ti měla dát taky pětku! Jestli teď na konci roku nezabereš, budeš muset opakovat celý ročník.“

Cože, opakovat ročník? Panebože, to snad ne! To by znamenalo, že bych musela dřepět ve škole o rok navíc!

„Co je s tebou, Eleno? Máš nějaké problémy?“

„N... ne. Já... já taky nevím, co se děje,“ koktala jsem nervózně.

Ale nemluvila jsem tak docela pravdu. Ve skutečnosti jsem věděla naprosto přesně, proč jsem odevzdávala tak mizerné práce. Loni krátce před vánoce se se mnou rozešel Tim a to byla první rána, která se mnou jaksepatří zamávala. A pak už se dělo pořád něco, co mě od učení zdržovalo: nejdřív jsem zjistila, jak špinavou hru se mnou za mými zády hrála moje údajná kamarádka Kiki, následovalo soustředění kádru, turnaje, kromě toho jsem každý den trénovala Lenziho a Skyfalla a často taky svého vlastního koně Fritziho. Žádný z těchto argumentů však před paní Wernkeovou nemohl obstát – a před mými rodiči teprve ne. Tatka s mamkou nám, co se školy týče, nechávali dost velkou svobodu, ovšem pravděpodobně jen proto, že ani můj bratr Christian ani já jsme s prospěchem, či postupem do dalšího ročníku nikdy neměli problémy.

„Vím, že nejsi hloupá, Eleno.“ Paní Wernkeová vstala ze židle a vzala si svou kabelku. „Ale mám podezření, že se moc neučíš.“

Měla jsem pocit, jako kdyby mě právě přistihli při nějaké lumpárně, a zahanbeně jsem sklopila zrak. Většinou jsem se ze školy vracela domů až ve čtyři hodiny odpoledne, a to už na veškeré školní povinnosti moc času nezbyvalo. Navíc jsem místo sezení u stolu a šprtání trávila svůj volný čas raději s Melike, Nickem a Timem ve stáji.

„Paní Vollandtová mi sdělila, že poslední písemka z angličtiny dopadla obecně dost špatně, a proto ji budete opakovat. Radím ti, abys využila téhle poslední příležitosti, a na konci školního roku ještě pořádně zabrała. Jinak to s tebou nedopadne dobře.“

„Povíte to mým rodičům?“ zeptala jsem se nesměle.

„To bohužel musím. Hrozí ti, že propadneš.“

S tím vyšla z učebny. Šourala jsem se pomalu za ní. Ploužila jsem se se svěšenou hlavou chodbou a pak po schodech dolů.

Své špatné známky jsem poslední dobou opravdu házela za hlavu a mohly za to dramatické události uplynulých týdnů. Večer před turnajem v Alsfeldu shořel

tatkův nákladák včetně obytného přívěsu a já jsem byla skálopevně přesvědčená, že požár založila Kiki. Startovala jsem na turnaji s Lenzim, jehož celé jméno znělo Lancelot, a Skyfallem – poprvé kategorii S – a hned se s oběma koňmi umístila. Tim s Rolandou, kobylkou mého bratra, zvítězil v nejtěžší kategorii těsně před Niklasem Schützem, klukem Melike. Brácha Kiki Fabian na turnaji unesl Arianu, ale my jsme ji dokázali najít a vysvobodit, a policie taky rychle vypátrala, kdo zapálil naši stodolu. S tím sice Kiki ani Fabian Denningerovi neměli nic společného, ale po všech těch peripetích ustájili své koně raději v jiné stáji, a mně se neuvěřitelně ulevilo, že už je na Kosím dvoře nebudu potkávat. Ohni padla za oběť nejen stodola se zásobami slámy a sena, nýbrž taky sedlové pomůcky v nákladáku. Pojišťovna nám naštěstí veškeré škody uhradila. Ano, všechny události posledních týdnů a měsíců měly naštěstí dobrý konec. Na světě by bylo tak krásně nebýt těch mizerných známek ve škole!

Rozhlížela jsem se po školním dvoře, jestli někde nevidím Melike. Zahlédla jsem ji na lavičce před vchodem do kafetérie. Soustředěně cosi tūkala do svého telefonu, nejspíš si psala s Niklasem.

„Čau!“ podívala se na mě a posunula se kousek stranou, abych si k ní mohla přisednout. „Proč se tváříš tak nakvašeně?“

Povzdechla jsem si a pak jí pověděla vše, co mi právě sdělila paní Wernkeová.

„Dostalas čtyřku z němčiny a *pětku* z angličtiny?“ Melike nevěřicně zvedla obočí. „Jak to?“

„Ále, to byla taková blbá písemka z gramatiky,“ pokrčila jsem rameny. „A do němčiny jsem zapomněla přečíst jednu knížku.“

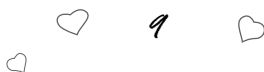
„A co teď čtete?“

„Jakýsi nudný příběh o jednom týpkovi, který se narodil jako nemanželské dítě a pak ho zabili, protože si mysleli, že je Žid, a on jím přitom nebyl.“

„To je Andorra od Maxe Frische,“ reagovala pohotově moje kamarádka a jako již tradičně mě ohromila svými znalostmi. „To jsme četli minulý rok taky a celkem se mi to líbilo. Jde tam o vinu, předsudky a... Pro pána, Eleno!“

Melike mi nadšeně zatřásla ramenem, oči jí přitom jiskřily.

„Propadnout je fakt totálně na nic! Víš vůbec, s kým bys pak chodila do třídy?“

„No jo,“ klesla mi hlava. „Písemku z angličtiny budeme psát ještě jednou. Snad to už bude lepší.“

„Ale samo od sebe to nepůjde. Budeš pro to muset něco udělat.“

To jsem věděla moc dobře. Problém vězel v tom, že jsem neměla absolutně žádnou chuť šprtat se anglickou gramatiku, když počasí doslova lákalo ven k báječným vyjížděním na koni s kamarády. Příští týden jsme měli psát test z matematiky a přitom pro mě výpočty trojúhelníku a řešení rovnic zatím představovaly jednu velkou neznámou.

„Nazdárek,“ pozdravil nás kdosi. Zvedly jsme hlavy.

Před námi stála Ariana Teichertová a usmívala se – trochu rozpačitě, jak se mi zdálo, a bez svých věrných souputnic Tessy a Ricky, které měla pořád za zadkem.

„Čau, Ariano,“ odpověděla Melike. „Jak se daří tvému tátovi?“

„Docela dobře.“ Ariana udělala typický pohyb hlavou jako dřív, když pohazovala svou blondátou hřívou. Ta už její hlavu ale nezdobila. Místo ní teď měla sestřih na ježka. „Mamka ho dnes přiveze domů.“

Ještě docela nedávno Ariana rozhodně nepatřila do okruhu našich přátel, Melike dokonce dost nepěkně

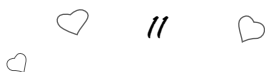
urážela, ale od té doby hodně věcí změnilo. Fabian, její ex-přítel, Arianu na turnaji unesl, a jejího tátu to tak sebralo, že se z toho zhroutil a skončil v nemocnici. Za svůj nový sestřih vděčila Ariana rovněž Fabianovi a jeho sestře Kiki. Tihle dva jí totiž na maturitním večírku podstrčili jakousi drogu, aby s ní mohli udělat kompromitující fotku, a tu vyvěsit na internetu. Ariana ztratila vědomí a v tu chvíli jí Kiki ostříhala její krásné dlouhé vlasy z pomsty za to, jak nevybíravě s ní Ariana jednala.

„Co od tebe chtěla Wernkeová?“ zajímala se teď Ariana. Bylo pro mě dost zvláštní, že se najednou chovala tak přátelsky. Hlavě potom, co mě léta letoucí nesnášela a sotva se mnou ztratila slovo. Proto jsem nyní s odpovědí otálela.

„Řekla mi, že propadnu, když teď ve škole nezaberu,“ odpověděla jsem nakonec jen s největším sebezapřením.

„Páni!“ zvolala Ariana. Oproti mně byla svědomitou studentkou, již nescházela ctižádost v žádné z činností, mezi něž patřilo mimo jiné i jezdeckví.

„No, s angličtinou ti můžu pomoci,“ prohlásila Melike sedící vedle mě. „Gramatika mi celkem jde. Ale v matematice bohužel nemůžu sloužit.“

„Angličtina by ještě šla,“ odpověděla jsem zasmušile. „Horší je to s matikou. Příští týden dostanu určitě zase kouli.“

„S matematikou bych ti mohla pomoci já,“ nabídla se Ariana. Když viděla můj překvapený obličej, zarazila se. „Tedy jen pokud chceš, samozřejmě.“

Ariana v matematice vynikala, byla nejlepší ze třídy, lepší než všichni kluci dohromady.

„No, já... totiž... to by bylo fajn,“ koktala jsem. „A máš na to vůbec čas?“

„Jasně,“ pokrčila rameny a smutně se pousmála. „S žádným klukem už nechodím, tak co.“

Vtom mi pípнул telefon. Zkontrolovala jsem, kdo mi píše – Tim mi poslal zprávu na WhatsApp.

*Dnes kolem 3. budu ve stáji. Dáme si okruh terénem?
Posílám puslu! T.*

Zvonění oznámilo konec přestávky a Melike vyskočila z lavičky.

„Takže dohodnuto,“ pronesla. „Se mnou se doučíš angličtinu, s Arianou matiku. Dobře?“

Moje chuť učit se pitomou gramatikou a ještě uhozenější matematické vzorce se rovnala nule, ale ještě horší byla pro mě představa roztržky s rodiči a rok ve škole navíc.

„Dobře,“ odpověděla jsem proto a přinutila svá ústa k úsměvu.

„Jestli chceš, můžeme začít hned po osmé hodině,“ přispěchala Ariana s návrhem. „Nebo musíš domů?“

Můj vnitřní sabotér mi našeptával: *Venku je krásně, slunce svítí – stačí, když začneš zítra nebo pozítří! Ve tři přijde Tim, můžete si společně vyjet přes louky a řepkové pole do lesa...*

Chvíli jsem váhala a už už otevírala pusku s připravenou výmluvou, ale neušel mi výhružný pohled Melike, a tak jsem si jen odevzdaně povzdechla.

„Ale ne. Budu moc ráda, když začneme hned,“ řekla jsem proto Arianě a napsala Timovi krátkou zprávu.

Sorry, musím se učit matiku. Třeba se uvidíme ještě později. Taky posílám pusku! E.

Kapitola 2

Silné deště prvních dvou májových týdnů společně se slunečným počasím v posledních dnech způsobily v přírodě doslova explozi. Všechno zářilo bujnou zelení, kvetlo, vonělo a tráva na loukách už vyrostla do takové výšky, že se mohlo začít uvažovat o senoseči. Jela jsem na kole od autobusové zastávky u radnice vzhůru ke Kosímu dvoru a přemýšlela o Arianě a té její náhlé proměně. Před několika lety, když jsme ještě společně chodily na základku ve Steinau, jsme byly nerozlučné kamarádky. Ona se učila jezdit na koních u svého dědečka na Kosím dvoře, později jí rodiče koupili Domina, zrzavého poníka, a společně jsme rajtovaly každý den. Ale to všechno se doslova ze dne na den změnilo. Teichertovi se přestěhovali ze svého malého domku

ve Steinau do honosné vily v Königshofenu a tam si Ariana našla nové kamarádky. Ještě docela živě si vzpomínám, jak moc mě mrzelo, že mě nepozvala na svou narozeninovou oslavu, a taky ve škole si mě úplně přestala všímat. K tomu všemu ještě dostala Glücksfeeho, pořádného velkého koně, zatímco já jsem dál hopsala na svém poníkovi Siriovi. Její táta navíc koupil dva talentované koně, které můj tatínek trénoval a vozil na turnaje. Ovšem Arianin otec si tyhle koně později odvezl a ustájil na Slunečním dvoře, který patřil Richardu Jungblatovi, nepříteli mého tatínka. Zůstal nám dlužen za pronájem boxů za několik měsíců a za trénování koní. Ariana se zakoukala do Tima, ale když pochopila, že u něj nemá šanci, začala být na mě vyloženě zlá a dokonce proti mně štvála spolužáky, a taky na Kosím dvoře mě ošklivě pomlouvala. Díky Melike a Timovi se jí však všechny tyto záškodnické akce vrátily jako bumerang, ovšem odteď nebylo pochyb, že se stala mou úhlavní nepřítelkyní. O to podivnější mi teď připadalo sedět s ní hodinu ve společenské místnosti a učit se matematiku. Její přátelskost mi byla podezřelá, protože jsem už ze zkušenosti věděla, že Ariana nikdy nic nedělá jen tak. Proč mi nabídla doučování? Co si

od toho slibovala? Po naší vysvobozovací akci na turnaji v Alsfeldu by bohatě stačilo, kdyby přestala šířit ty svoje pomluvy; nebylo nutné mě na důkaz vděčnosti doučovat matematiku. Věřila snad, že po tom všem, co za poslední roky řekla a udělala, na všechno jen tak zapomenou?

Odbočila jsem do brány Kosího dvora, ale návštěvu u Fritziho jsem tentokrát vynechala, protože jsem měla hlad. Cestou mi padl zrak na ohořelá torza stodoly. Twix, můj hnědobílý flekatý Jack Russel teriér, se vyhříval na schodech před babiččinou restaurací, a když mě uviděl, hned radostně vyskočil a začal štěkat. V tu ránu byl u mě, rozjařeně na mě dorážel a samou láskou by mě nejspíš nejraději snědl.

„Ale no jó,“ mírnila jsem ho. „Ty jsi mi taky chyběl, Twixi.“

Maminčino auto tady nestálo, proto jsem si postavila kolo před „Koňskou nápojku“ a zadním vchodem vklouzla do restaurace, která měla ještě zavřeno. Babička vařila každý den oběd pro celou naši rodinu a zaměstnance Kosího dvora. Rozčilovalo ji, když se někdo zpozdil a nebyl u stolu přesně na 13. hodinu, ale musela si na to zvyknout, protože já s Christianem jsme se

ze školy vraceli často až pozdě odpoledne. Naše porce nám sice vždycky odkládala bokem, ale zároveň si nikdy neodpustila jízlivé poznámky na adresu vzdělávacího zařízení za to, že tolik zatěžuje svoje žáky.

„Ahoj, babi,“ pozdravila jsem, když jsem vstoupila do obrovské kuchyně.

„Jak to, že jdeš až teď?“ Babička byla očividně rozladěná. „V pondělí přece končíš po 8. hodině!“

„Psala jsem mamce, že přijdu později,“ odpověděla jsem.

„O tom mi nic neřekla,“ zabručela babička a už tahala talíř z kredence. Když jsem viděla, jak mi do něj nakládá brambory, chřest a řízek, to vše vydatně polévá holandskou omáčkou, jak jsem to měla ráda, začaly se mi sbíhat sliny. Jídlo krátce ohřála v mikrovlnce. Steinau je centrem oblasti, kde se pěstuje chřest, a tak se tato zelenina objevuje na talířích místních stabilně od dubna až do konce června. Sice ve všech možných variacích, přesto člověku po sezóně leze chřest krkem a po celý zbytek roku ho už nemusí vidět.

„Řízek je už trochu oschlý,“ oznámila babička.

„Nevadí, děkuji.“ Posadila jsem se k velkému stolu a začala se ládovat. Přitom jsem občas mrkla na telefon a zkontrolovala nové zprávy. Telefony u jídla byly

u nás doma přísně zakázané, ale babičce to bylo fuk. Hlavně, že jsem všechno snědla. Zvládla jsem tu obrovskou porci spořádat za pět minut a po jídle jsem se rovnou vypravila naproti do stáje, když v tom jsem zahlédla přijíždět maminku. Zastavila vedle mě a srolovala okýnko. To není dobré znamení, pomyslela jsem si.

„Ahoj!“ pozdravila jsem. „Zaběhnu na chvílku do stáje a ...“

„To můžeš i později,“ přerušila mě maminka. „Chci s tebou mluvit.“

Na kolbišti zrovna trénoval Tim s Niklasem.

„Ale já...“

„Žádné ‚ale‘. Pojď se mnou, prosím, domů.“ Podívala se na mě tak přísně, že jsem se neodvážila odporovat. Proto jsem šla poslušně za jejím autem a pomohla jí odnést nákup do kuchyně.

„Kdy jsi měla v plánu říct mi o svých báječných známkách?“ položila mi maminka jakoby mimochodem otázku, když do ledničky rovnala jogurty, mléko a vejíčka. „Až po vysvědčení, když už bude jasné, že jsi propadla?“

Tak to je vážně super! Copak neměla Wernkeová na práci nic lepšího, než hned po vyučování žhavit telefon a kazit svým žákům zbytek dne?

„Já... no... myslela jsem, že... že počkám, až zase napíšu dobrou práci,“ vykrucovala jsem se.

„No to je výborné!“ Maminka zapřela ruce v bok. „Jak je možné, že máš najednou tak špatné známky? Pětka z angličtiny! Čtyřka z němčiny! Tomu já říkám lajdáctví!“

Sklopila jsem hlavu a kousla se do rtu.

„S tatínkem ti s Christianem necháváme dost velkou volnost,“ pokračovala maminka. „Spoléháme na to, že si budete řádně plnit své školní povinnosti. Nechceme na vás pořád dohlížet jako na nějaká malá mimina. Ovšem u tebe naše důvěra zřejmě není na místě – spíš naopak!“

„Ale mami, já jsem...“ pípla jsem nesměle, ale maminka mě hned přerušila.

„Jsem moc zklamaná, Eleno! Nejen kvůli špatným známkám, ale taky proto, že jsi mi je zamlčela. Škola je důležitější než jezdeckví! Proto máš s turnaji utrum na tak dlouho, dokud se nezlepšíš ve škole. Beztak je pro patnáctiletou dívku dost náročné trénovat každý den dva nebo dokonce tři koně.“

Zírala jsem na maminku a nevěřila tomu, co řekla.

„Ale já jsem přece v kádru!“ vzepřela jsem se. „Musím na soustředění před mistrovstvím Hessenska!“

„Ty se musíš především připravovat do školy tak, abys nepropadla,“ odpověděla mamka odměřeným hlasem. „A když to zvládneš, můžeš si jet na kolik turnajů chceš. Tím tohle téma považuji za vyřízené.“

„Musím dnes ještě trénovat,“ řekla jsem.

„To můžeš. Až mi ukážeš hotové domácí úkoly.“

Sice jsem s tím počítala, že bude doma humbuk a nevyhnu se kázání, ale ani ve snu by mě nenapadlo, že dostanu zákaz jezdit na turnaje! Měla jsem na jazyku, že jsem dnes absolvovala svoje první doučování z matematiky a zítra mám v plánu šprtat s Melike anglickou gramatiku, ale už jsem nedostala prostor. Maminku nikdy nezajímaly sliby, chtěla vidět výsledky.

„Jo a přišel ti dopis,“ oznámila, aniž by na mě pohlédla. „Je z Ameriky.“

Popadla jsem svůj batoh a vystřelila z kuchyně. Poštu jsme odkládali na komodu pod šatním zrcadlem. Úplně nahoře ležela světle modrá obálka s přetiskem *Air Mail*. Moje jméno a adresa byly napsány kostrbatým písmem. Dychtivě jsem obálku otočila a vykulila oči, když jsem na její zadní straně četla adresu odesilatele: Brenda Murray, Oaktree-Farm, Fall River, Massachusetts!

Kapitola 3

Brenda Murray, americká jezdkyně, koupila loni na vánoce Quintana – koně, kterého jsem cvičila – a odvezla si jej s sebou do Ameriky. Patřila k nejlepším jezdkyním v USA – účastnila se národních cen, mistrovství světa a startovala taky na olympijských hrách. A pokaždé zaznamenala úspěch. Litovala jsem, že jsem o Quintana přišla, i když jsem věděla už od začátku, že tento den jednou nastane. Kůň totiž patřil panu Nötzlimu – švýcarskému obchodníkovi s koňmi – a ten mi dal koně k dispozici jen na vycvičení. Jedinou útěchou mi bylo, že tento hnědý valach zůstane u Brendy v opravdu dobrých rukách. Brenda byla skvělá jezdkyně, která svoje koně navíc skutečně milovala. Tehdy mi nabídla, abych Quintana někdy přijela navštívit,

ovšem já jsem měla za to, že to řekla jen tak ze zdvořilosti. Dospělí toho většinou namluví spoustu a přitom na svá slova hned zapomenou, nebo je ani nemyslí vážně. Teď jsem však držela ve svých rukách skutečný dopis a nemohla uvěřit tomu, co v něm stálo: Brenda mě zvala na letní prázdniny na jejich farmu do Ameriky! Zároveň mi nabídla, že s sebou můžu vzít i nějakou svoji kamarádku. Četla jsem ten dopis znovu a znovu, abych se přesvědčila, jestli jsem ho pochopila správně. Ale i potom, co jsem ho přelouskala už potřetí, byl jeho obsah stále stejný. Ve spěchu jsem zadržela v batohu, našla svůj telefon, a celá rozehvělá zavolala na číslo Melike. Moje kamarádka se ozvala už po druhém zazvonění.

„Co děláš v létě o prázdninách?“ zeptala jsem se jí rovnou.

„Naši mě zřejmě zase donutí jet do toho zapadákova k babičce a dědovi,“ odpověděla. „To přece víš. Ale proč se ptáš?“

„Představ si, že jsem dostala dopis od Brendy Murrayové!“ Svalila jsem se na postel. „Zve mě a mou kamarádku na šest týdnů na jejich farmu!“

„Faaaakt?“

„Jo! Není to geniální?“

„To je bomba!“ slyšela jsem v telefonu Meličiny kroky a bouchnutí dveří. „Kde je ta farma? Podívám se na mapu!“

„Počkej...“ otočila jsem obálku. „Fall River, Massachusetts.“

Prsty Melike ťukaly do klávesnice.

„Páni, super!“ zvolala za pár vteřin. „Je to kousek od Bostonu. A jak se jmenuje ta farma?“

„Oaktree-Farm,“ odpověděla jsem a cítila přitom šimrání v břiše.

Amerika! Ještě nikdy v životě jsem nikam neletěla. Dovolené, jaké běžně podnikala většina mých známých, pro naši rodinu nepřicházely v úvahu. Zatímco si moji spolužáci v létě cestovali po Francii, Španělsku, Itálii, váleli se na Mallorce, Maledivách nebo na jiných exotických místech, musela jsem já pomáhat při sklizni sena a slámy, nebo na nějakém turnaji. Tak to u nás zkrátka chodilo.

„Páni, Eleno!“ hlas Melike se trásl vzrušením. „Je to nedaleko Bostonu, ale i Cape Codu! Mohly bychom navštívit Niklase! A já bych pak nezemřela touhou po něm!“

To mě pobavilo. Niklas chodil na mezinárodní školu a zanedlouho už měl mít prázdniny – na neuvěřitelné tři měsíce, jak je to v Americe zvykem! Poslední týdny trávil jako obvykle s celou rodinou v USA, kde měli Schützeovi dům u moře a byt ve městě. Niklasův starší bratr Theodor měl na podzim studovat dokonce na fakultě blízko Bostonu!

„Víš už o tom pozvání vaši?“ vyzvíдалa moje kamarádka. „Myslíš, že ti to dovolí?“

Vzpomněla jsem si na mamincinu špatnou náladu kvůli mým známkám ve škole.

„No,“ povzdechla jsem si a posadila se. „Momentálně mám rozdané dost špatné karty. Ta nemožná Wernkeová mamince přece jen zavolala a vyzvonila jí, že propadnu, když se teď nezlepším.“

„S tím se dalo počítat,“ reagovala Melike věcně. „Ale máš pořád ještě šanci dát to nějak do pořádku – o důvod víc snažit se teď blýsknout.“

Dohodly jsme se, že rodičům zatím o pozvání nic nepovíme, dokud se situace trochu neuklidní, abychom se vyhnuly kategorickému „v žádném případě“. Šoupla jsem proto dopis od Brendy do zásuvky a vytáhla z batohu školní věci pevně rozhodnutá poctivě vypracovat

všechny domácí úkoly. Matematiku jsem si díky Arianě už mohla odškrtnout, zbývala němčina a angličtina.

Z okna jsem měla výhled na kolbiště, které se rozprostíralo ve stínu košatých stromů. Zahlédla jsem na něm Tima s Niklasem, jak se svými koňmi na volných otěžích jedou krokem vedle sebe. Zrovna se k nim přidal taky tatínek s Cotopaxi a podobanej žabák klusal na intermezzo kolem překážek.

„*To hide, hid, hidden,*“ mumlala jsem si a zapisovala slovesné tvary do svého sešitu. „*To tear, tore, torn. To rise, rose, risen. To fly, flew, flown...*“

Letět!

Elena letí do Ameriky... Myšlenky mi těkaly, už jsem se v nich viděla s Melike na palubě letadla, které nás mělo přepravit na jiný kontinent. Během tak dlouhého letu se servírovalo jídlo, daly se sledovat filmy, tohle všechno jsem už věděla od Melike a spolužáků, pro které byly lety do vzdálených zemí stejně samozřejmé jako pro ostatní lidi jízda autobusem.

Pootevřeným oknem jsem zaslechla Robbieho, našeho bernského salašnického psa. Tatínek na kohosi něco volal, ozvalo se zařehání koně a kdesi v dálce zarachotil motor traktoru. Mé pevné odhodlání splnit

si bleskurychle všechny úkoly začalo ztrácet na síle. Na nepravdělná slovesa jsem se soustředila jen stěží. Jak ráda bych teď byla ve stáji! Třeba se mi podaří proplížit se nenápadně kolem maminciny pracovny a aspoň jen v krátkosti povědět Timovi o Brendině pozvání! Domácí úkoly mi přece neutečou! Vtom mi pípla zpráva na WhatsApp. Zvědavě jsem mrkla na displej. Psala mi Franzi – zástupkyně naší třídy! Co to? Otevřela jsem zprávu a málem mě trefil šlak: *Ahoj, Eleno! Chtěla jsem se s tebou domluvit, jak to uděláme zítra s referátem – budu mluvit nejdřív já, nebo ty? Dej mi vědět, díky, Franzi.*

„Do háje,“ vypadlo ze mě. Jak jsem na to mohla zapomenout? Vždyť vím už dobrých osm týdnů, že mám do dějepisu vypracovat referát o imperialismu v Anglii, ale jak jsem práci pořád odsouvala, tak se mi nakonec úplně vypařila z hlavy. Co teď? Naše dějepisárka mi není zrovna nakloněna, a jestli se zítra budu prezentovat chybějícím referátem, další pětka mě nemine. Jen tak něco obšlehnout z internetu jsem ale taky nemohla, musela bych to alespoň nějak přeformulovat, protože jinak to Thiessenová okamžitě pozná, a bude z toho pětka. Rychle jsem dokončila seznam nepravdělných

sloves a vymyslela deset vět, v nichž jsem tato slovesa použila, pak jsem vylovila učebnici dějepisu a vyhledala v ní papírek, na nějž jsem si poznamenala téma referátu. Zapnula jsem počítač, odolala vábení Facebooku, a místo toho začala hledat informace o imperialistické politice Anglie v 19. století. Mezitím mi volal Tim a chtěl vědět, jestli nejsem nemocná. Pověděla jsem mu o sankcích, které vyhlásila moje mamka kvůli mým špatným známám, a referátu, který jsem měla mít připravený na zítra.

„Ozvu se ti později,“ slíbila jsem mu. „Dobře?“

„Jasně,“ odpověděl pobaveně. „Tak at' jde práce od ruky!“

Od té doby, co Tim na hessenském mistrovství zachránil mému bratrovi Christianovi život, se z nich stali nerozluční přátelé a Tim trávil na Kosím dvoře každý den. Před pár týdny si u nás dokonce ustájil svoje koně a tatka jej a Niklase začal trénovat. Dřív, když jsme se mohli scházet jen potají, bych byla celá zoufalá, kdybych se s ním nemohla vidět, ale teď to bylo jiné. Mohli jsme se scházet ve škole, ve stáji a směli jsme si telefonovat, aniž by se nad tím kdokoli pozastavoval. A najednou jsem si uvědomila, jak je teď vše snadné. Nemusela jsem

se bát, že Tima ztratím jen kvůli tomu, že nemůžu jít do stáje. Kdo jiný než on měl pochopení pro to, že učení je pro mě teď důležitější než ježdění na koních? Vždyť Tim byl ten nejdisciplinovanější a nejzodpovědnější člověk, jakého jsem znala. Už odmala musel každý den po škole dřít ve stáji svého otce a vykonávat práce spíš pro dospělé, a proto měl vždycky tak málo času, a v podstatě žádné kamarády. Bylo by pro něj jednodušší odejít ze školy po 10. ročníku tak, jak to od něj vyžadoval jeho příšerný otec, ale Tim nedal jinak, než že si udělá maturitu a bude dál studovat.

Soustředila jsem se na britskou koloniální politiku, obchodní základny na africkém pobřeží a konflikty mezi koloniálními mocnostmi, a sepsala třístránkový referát tím nejuhlednějším písmem, jakým jsem dovedla. Vtom kdosi zaklepal na dveře mého pokojíčku a dovnitř vstoupila maminka. Zdálo se, že ji překvapilo, že mě vidí sedět za psacím stolem.

„Myslela jsem, že spíš,“ pronesla a vrhla podezřívavý pohled na mou postel. „Bylo tady takové ticho...“

„Ještě jsem dodělávala referát do dějepisu na zítra,“ konstatovala jsem, jako kdyby bylo naprosto normální, že jsem nad ním strávila tři hodiny. „Chceš si ho přečíst?“

„Ano, ráda,“ přikývla poněkud udiveně. Zřejmě se na mě už tolik nezlobila.

„Angličtinu a matematiku mám taky hotovou. Mimochodem Melike a Ariana mě začaly doučovat.“

„Tebe doučuje Ariana?“ ujišťovala se maminka. „Jak to?“

„Nevím. Sama se mi dnes nabídla,“ pokrčila jsem rameny. „Začaly jsme právě dnes hned po deváté vyučovací hodině.“

„Aha!“

„Já nechci propadnout, mami,“ přiznala jsem a podala jí sešit z matematiky a angličtiny. „A slibuji ti, že teď fakt zaberu.“

Mamka se usmála a pohládila mě po vlasech.

„No tak si udělej přestávku. Už jsem zapnula gril. Za čtvrt hodiny bude hotová večere.“

Kapitola 4

Doučování Ariany přineslo kýžené ovoce – z poslední písemky z matematiky jsem dostala pěknou dvojku. Také učení s Melike bylo korunováno úspěchem: test z angličtiny jsem napsala rovněž na dvojku a za referát z dějepisu mě paní Thiessenová odměnila dokonce známkou jedna mínus.

„Moc dobře,“ pokyvovala spokojeně hlavou Melike, když jsem jí mávala svým testem z angličtiny před nosem. „Takže teď už snad nepropadneš a tím pádem můžeme přistoupit k 3. fázi našeho plánu.“

Melike totiž vymyslela strategii, která mým rodičům nedávala sebemenší šanci zamítnout mou cestu do Ameriky. Sama Melike svým rodičům o pozvání pověděla, ale zavázala je mlčenlivostí, stejně jako Niklase a Tima.

Prvním bodem plánu mojí kamarádky byl e-mail Brendě Murrayové, v němž jsem pěkně poděkovala za pozvání a zároveň vysvětlila, že s ohledem na své špatné známky ve škole teď rodiče nemůžu požádat o svolení k cestě do Ameriky. Brenda obratem odepsala a ujistila mne, že mou situaci naprosto chápe a stačí jí, když dám vědět během několika týdnů. Kromě toho jsme s Melike v kanceláři na radnici ve Steinau podaly vyplněnou žádost o vystavení cestovního pasu pro mě, a přitom zjistily, že na cestu do USA nepotřebujeme víza, nýbrž pouze povolení pro vstup, o něž stačí zažádat elektronicky.

Druhou fází se stala „konsolidace mých školních výsledků“, jak Melike označila moje biflování na poslední velké písemky. K tomu jsem měla každý den domácí úkoly, které musely být hotové ještě předtím, než jsem šla do stáje za koňmi. Nešlo jen o školní úkoly, dostávala jsem ještě jednu extra porci od Melike. Součástí fáze 2 se stal také pohovor s třídní učitelkou, která mně – a v neposlední řadě také mým rodičům – měla potvrdit, že akutní nebezpečí propadnutí je zažehnáno. Všechny části této fáze jsme splnily, takže nastal čas na fázi 3.

V posledních týdnech jsme se s rodiči trochu mýjeli, takže nebyl čas zasednout společně ke stolu a v klidu si popovídat. Tatínek se vracel ze stáje dost pozdě, my ostatní jsme tou dobou už byli po jídle. Všechny boxy ve stáji jsme měli obsazené, turnajová sezóna byla v plném proudu a tatínka plně zaměstnávalo trénování a práce s koňmi. Naznala jsem však, že dnes nastal ten správný okamžik si s rodiči promluvit. Cítila jsem lehkou nervozitu. Snad bude mít tatínek dobrou náladu! Kdyby řekl NE, můžu se s cestou do Ameriky rozloučit.

„Chci se vás na něco zeptat,“ obrátila jsem se na rodiče, když jsme seděli na terase u stolu, a každý z nás měl před sebou talíř se steakem. „Jde o letní prázdniny.“

„Aha.“ tatínek si uřízl kousek masa. Neušlo mi přitom, jak na sebe s mamkou rádoby nenápadně mrkli, a v tu chvíli jsem začala mít zlé tušení.

„Vzpomínáte, jak jsme prodali Quintana Brendě Murrayové?“ našla jsem i přesto odvalu pokračovat ve své předem připravené a před zrcadlem několikrát nacvičené přesvědčovací řeči. „Líbilo se jí, jak jezdím, a tenkrát nadhodila, že by mě někdy ráda pozvala do Ameriky.“

„Hm.“

„No a teď... teď se to stalo skutečností.“

„Cože? Fakt?“ vyhrkl Christian s plnou pusou. „Pozvala tě do Ameriky?“

„Jo. Už před několika týdny. Jak mi tehdy poslala dopis.“

„Děláš si legraci?“ Můj bratr měl oči navrch hlavy. „Jak to, žes o tom nic neřekla? To snad není pravda!“

„No jo, taková je zkratka tvoje sestra,“ šklebil se tatínek. „Tajemná jako hrad v Karpatech.“

Tatku fakt dostalo, když se mi tenkrát podařilo před ním dlouhou dobu ukrývat mého hřebce Fritziho, aby nepoznal, jak dobře můj kůň skáče. Naši měli tehdy dost velké finanční potíže – Kosí dvůr byl málem předán do dražby – a já jsem se bála, že by tatka mohl prodat i Fritziho. Stejně tak jsem před rodiči neřekla ani slovo o Lájošovi, jejich starém příteli, který žil v myslivně uprostřed lesa, a jehož jsme s Melike považovaly za zloděje koní. Ve srovnání s mým bratrem, který každou novinku hned vyzvonil, jsem já uměla držet jazyk za zuby.

„Brenda pozvala mě a Melike na šest týdnů na jejich farmu,“ pokračovala jsem. „A... a chtěla jsem se vás zeptat, jestli... jestli byste mě tam pustili.“

Tak a bylo to venku. Celá napjatá jsem čekala na reakci rodičů vyzbrojená pro všechny případy veškerými možnými argumenty, které jsme vymyslely s Melike.

„Ano,“ pronesl tatínek k mému překvapení tak klidným tónem, jako kdyby se jednalo o návštěvu kina, a nikoli o šestitýdenní pobyt v Americe.

„C... co?“ vyhrkla jsem.

„Ano, smíš s Melike letět do Ameriky,“ odpověděl tatínek a šibalsky se usmíval. „Nejen ty umíš udržet tajemství. Dokážu to taky já s maminkou. Brenda mi totiž před pár týdny zavolala a pověděla o pozvání a o tvém e-mailu.“

Z rukou mi vypadl příbor a překvapením mi spadla brada.

„Takže vy... vy jste to *celou tu dobu* věděli?“ strídavě jsem kulila oči na oba moje rodiče.

„Ano, věděli,“ potvrdila maminka s úsměvem. „Byli jsme zvědaví, kdy s tím vyrukuješ.“

„A velice nás potěšilo, jak ses snažila ve škole, aby sis opravila známky,“ doplnil tatínek. „Patří ti náš obdiv.“

Chvíli jsem na ně jen tupě zírala neschopná jakkoli reagovat, ale pak jsem vyskočila ze židle a objala nejdřív tatínka, potom i maminku.

„No tak to je fakt skvělý,“ zabručel Christian. „Ví o tom všichni, jenom já ne!“

„Já bych ti o tom řekla,“ vysvětlovala jsem bratrovi. „Ale měla jsem strach, že bys třeba nechtěně něco prokecl.“

„Tak to ti děkuji za projevenou důvěru!“ Christian si našťvaně vložil kus masa do pusy. „Vsaším se, že Timovi a Niklasovi jste to vyslepičily hned.“

Zdálo se, že se ho to opravdu dotklo, vypadal tak zklamaně, že mi najednou přišlo hrozně líto, že jsem ho do tohoto tajemství taky nezasvětila. Ale radost nakonec přece jen převážila nad výčitkami svědomí. Však Christian se s tím už nějak srovná. Měl sice pár charakterových nedostatků, ale sebelítost mezi ně našťestí nepatřila.

„Musím to hned zavolat Melike!“ vykřikla jsem nadšeně. „Smím?“

„Samozřejmě,“ usmála se maminka. „Myslím, že právě ona má lví podíl na tvých dobrých známkách.“

Vystřelila jsem od stolu jako namydlený blesk, schody do mého pokojíčku jsem brala po dvou a tam hned spadla svůj telefon, který ležel na psacím stole. Melike to zvedla téměř okamžitě.

„Tak co?“ zeptala se nedočkavě.

„Můžu! Můžu! Můžu!“ ječela jsem do telefonu a svalila se do postele. „Jupííí! Melike, poletíme do Ameriky!“

Kapitola 5

Večer před naším odletem do New Yorku bych celou tuhle akci nejraději odpískala. Moji rodiče uspořádali pro Melike a pro mě rozlučkovou party a k té příležitosti mamka vyzdobila terasu americkými vlaječkami. Jindřich a Stanislav dotahali z kůlny na kolbiště stoly a lavičky a taky velký gril, na němž se připravovala žebra, hamburgery a steaky. Niklasovi rodiče přinesli americké pivo a pro nás mladé nealkoholické pivo Root Beer, které mělo opravdu nevšední chuť. Babička s maminkou přichystaly saláty, tatínek s Lájošem se střídali u grilu. Byl to příjemný vlahý večer. Vzduch hladil jako samet a z blízkého lesa se k nám linula omamná kořeněná vůně, která hodinu od hodiny sílila. V jezírku u kolbiště kvákaly žáby, na louce na kraji lesa se pásly

